

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 15, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:1128 17-10-2025

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:6550 21-10-2025

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2826 21-10-2025

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2811 14-10-2025

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2721 14-10-2025

Rechtbank

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:12539 29-10-2025

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:20030 29-10-2025

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12617 29-10-2025

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10627 28-10-2025

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:12342 22-10-2025

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:4257 21-10-2025

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6133 17-10-2025

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:19174 15-10-2025

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:11654 14-10-2025

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:9829 10-10-2025

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:11766 08-10-2025

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12862 03-10-2025

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12200 01-10-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10250](#) 30-09-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:7181](#) 24-09-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:7046](#) 17-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12201](#) 20-08-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12206](#) 06-08-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6752](#) 01-08-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6717](#) 18-06-2025

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:110](#) 28-10-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:216](#) 27-10-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:214](#) 27-10-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:304](#) 08-10-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:99](#) 16-09-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2025:32](#) 07-08-2025

RECHTSPRAAK

Bepaling in levenstestament dat giften mogen worden gedaan mits testamentaire wensen niet worden doorkruist, betekent niet dat beide kinderen tijdens leven evenveel zouden moeten ontvangen.

Partijen zijn zussen van elkaar en hebben een geschil over de verdeling van de nalatenschap van hun moeder. Na het overlijden van hun vader in 2013 kregen partijen een niet opeisbare OBV-vordering op hun moeder. Eiseres meent dat schenkingen van moeder aan gedaagde onder misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen. De rechtbank heeft dit afgewezen en verder wel bepaald dat gedaagde een bedrag moet terugbetalen aan de nalatenschap, de nalatenschap verdeeld en de legitieme van eiseres vastgesteld. De rechtbank was van oordeel dat eiseres geen concrete feiten en omstandigheden heeft aangedragen die het oordeel kunnen dragen dat er sprake was van misbruik van omstandigheden. Dit geldt zowel voor een aantal grote schenkingen (bedragen tussen € 20.000 en € 50.000) als voor kleinere bedragen. De rechtbank oordeelde dat gedaagde pas vanaf begin 2018 de beschikking over de bankpas van moeder heeft gekregen en vanaf dat moment op grond van het levenstestament rekening en verantwoording moet afleggen aan eiseres over de wijze waarop zij haar taak heeft volbracht en dat gedaagde in dat kader circa € 13.000 moet terugbetalen aan de nalatenschap. De rechtbank zag ook geen aanleiding om het aandeel van gedaagde verbeurd te verklaren, omdat de situatie als bedoeld in artikel 3:194 lid 2 BW zich niet voordoet. Het hof overweegt dat niet in geschil is dat eiseres als erfgename van moeder ook een beroep op artikel 7:176 BW kan doen. Ook meent het hof dat zelfs als vast zou komen te staan dat moeder de overboekingen niet zelf deed, hieruit nog niet volgt dat moeder niet akkoord was met de overboekingen, zij zich onder druk gezet voelde deze te doen, of niet wist dat de overboekingen werden gedaan. Daarbij komt dat gedaagde deze stelling gemotiveerd heeft betwist en dat moeder, voor zover haar bekend was, na het overlijden van vader in staat was zelf de overboekingen te doen en in ieder geval de regie had en zelf de besluiten nam. Ook is onweersproken dat moeder zelf haar betalingen deed en over een extra grote identifier van de bank beschikte waarmee zij met de iPad betalingen kon doen. De bepaling in het levenstestaLegitieme portie (afdeling 4.4.3 BW)ment dat gedaagde giften mocht doen, maar dat hiermee niet de regeling en de wensen als omschreven in het testament van moeder mogen worden doorkruist, maakt dit iet anders. In het testament zijn partijen voor gelijke

delen tot erfgenamen benoemd. Het hof is van oordeel dat deze bepalingen in het levenstestament en in het testament niet inhouden dat beide kinderen tijdens leven van moeder evenveel zouden moeten ontvangen. Uit deze bepalingen volgt dan ook niet dat bij ongelijke behandeling dus sprake moet zijn geweest van misbruik van omstandigheden. Ook het gegeven dat moeder tijdens een van de schenkingen niet in haar vertrouwde omgeving verbleef, dat wellicht (nog) geen aangifte schenkbelasting is gedaan en dat een schenking niet goed zou zijn verwerkt in de aangifte IB, maakt e.e.a. niet anders. Het hof stelt ook vast dat gedaagde de schenkingen niet heeft verzwegen zodat artikel 3:194 lid 2 BW niet speelt. Vervolgens gaat het hof in op diverse transacties en geldopnamen, stelt de omvang van de legitieme portie vast en verdeelt de nalatenschap.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2721

Zaaknummer: 200.340.407/01

Rechters: M.C. Schenkeveld, J.M. van Baardewijk en T.M. Subelack

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het aanvaarden van een tweetrapserfstelling valt niet onder artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder c BW.

In deze zaak verzoekt de meerderjarigenbewindvoerder machtiging om de nalatenschap beneficiair te aanvaarden. Reden voor het verzoek is dat sprake is van een tweetrapsmaking en de notaris heeft aangegeven dat machtiging is vereist omdat er sprake is van een last/voorwaarde. Volgens de kantonrechter is voor beneficiaire aanvaarding, artikel 1:441 lid 5 BW, geen machtiging vereist. De vraag is dan of de tweetrapsmaking betekent dat er toch machtiging moet worden gevraagd op basis van artikel 1:441 lid 1 aanhef en onder c BW, oftewel of een erfstelling als de onderhavige een making is als hiervoor bedoeld. De wet is hierin niet eenduidig. In sommige wetsartikelen wordt met making bedoeld op legaten én erfstellingen, terwijl in andere wetsartikelen met making enkel legaten worden bedoeld. De kantonrechter oordeelt dat erfstellingen niet onder artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder c BW vallen en dat de daar genoemde making dus enkel ziet op legaten. Een andere uitkomst zou zich niet verhouden met artikel 1:441 lid 5 BW, en ook niet met de automatische beneficiaire aanvaarding van artikel 4:193 lid 2 BW. Dit alles betekent dat er geen machtiging van de kantonrechter nodig is. De bewindvoerder wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10250

Zaaknummer: 11886276 BT VERZ 25-5324; BM 404065

Rechters: G.M. Drenth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Depressieve klachten, diepe rouwperiode, drankgebruik en een van een eerder en kort daarvoor gemaakt concept afwijkende erfstelling zijn onvoldoende voor inzage in medisch dossier.

In het door eiseres overgelegde concepttestament van 7 augustus 2024 wordt zij tot enig erfgenaam van haar broer benoemd. Na zijn overlijden blijkt dat hij op december 2024 een kerkgenootschap als enig erfgenaam heeft aangewezen. In het kader van de op te starten bodemprocedure ter nietigverklaring van dit testament wil eiseres in deze kortgedingprocedure dat gedaagde 2, de huisarts, wordt veroordeeld om een afschrift te verstrekken van dan wel inzage te verlenen in het medische dossier van de broer. Volgens eiseres had de broer psychische problemen, depressieve klachten en suïcidale gedachten, slikte hij veel medicatie en dronk hij veel. Gedaagde 2 heeft eind 2024 een psychischehulpvraag ingediend en na opname in het ziekenhuis wegens hartklachten is de broer doorverwezen naar de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis. De notaris had onderzoek moeten doen naar de wilsonbekwaamheid, temeer nu er een korte periode tussen beide testamenten zit, er een de ingrijpende wijziging is van de erfgenaam en het feit dat zich recent een traumatische gebeurtenis in zijn leven had voorgedaan, namelijk het overlijden van zijn vrouw. De voorzieningenrechter wijst dit af omdat er onvoldoende concrete aanwijzingen zijn dat de broer ten tijde van het opstellen van het testament wilsonbekwaam was. In deze zaak kan niet worden vastgesteld of er sprake is van onterving omdat eiseres niet beschikt over het eerder verleden testament. Wel acht de voorzieningenrechter het aannemelijk dat eiseres in het testament van 23 augustus 2024 als enige erfgenaam was aangewezen, en dus daarna in december 2024 is overleden. Daarmee is de voorzieningenrechter dan ook voorlopig van oordeel dat eiseres een zwaarwegend belang heeft. De genoemde omstandigheden zijn echter onvoldoende voor het vermoeden dat de broer ten tijde van het verlijden van het testament niet in staat was zijn wil te bepalen. Daarbij acht de voorzieningenrechter van belang dat hij zelfstandig woonde en, zo blijkt uit de verklaring van de notaris, zelf de afspraken maakte voor het wijzigen van zijn testament en coherent vertelde wat hij geregeld wilde hebben en waarom. Daarnaast lijkt de testamentwijziging niet vanuit een impulsieve actie te zijn gedaan. De burens verklaarden namelijk dat de broer begin oktober 2024 na de ruzie tussen eiseres en de broer al tegen hen had gezegd dat hij zijn zus wilde onterven. Nadat

zij twee maanden geen contact meer met elkaar hadden, heeft hij kennelijk de daad bij het woord gevoegd. Ook de maanden daarna is hij niet meer op zijn wilsbeschikking teruggekomen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6133

Zaaknummer: C/o8/337648 / KG ZA 25-203

Rechters: E. Horsthuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conclusie A-G in geschil over verdeling van huuropbrengst uit nalatenschapsgoed.

A-G Ibili concludeert in een Curaçaose zaak o.m. over de vraag of het hof miskend heeft dat de huurinkomsten uit een nalatenschapspereeel kwalificeren als vruchten of andere voordelen die het gemeenschappelijke goed oplevert, zoals bedoeld in artikel 3:172 BWC, en mitsdien naar evenredigheid tussen de deelgenoten in de gemeenschap verdeeld moeten worden. En of het hof ten onrechte een uitzondering heeft aangenomen wanneer er sprake is van huurinkomsten van een gebruikende deelgenoot als die deelgenoot zelf voor eigen rekening een overeenkomst heeft gesloten, in welk geval een gebruiksvergoeding betaald zou moeten worden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:1128

Zaaknummer: 25/00704

Rechters: F. Ibili

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij haar overlijden beschikte moeder nog over vermogen zodat de door haar bij een schenking bedongen verzorgingsclausule nog niet in werking was getreden waardoor door dochter gemaakte kosten niet onder de clausule vielen.

Allereerst laat de rechtbank een op de avond voorafgaand aan de mondelinge behandeling ingediende productie van veertig pagina's buiten beschouwing omdat deze in strijd met de goede procesorde is ingediend. Op 16 maart 2020 is de vader van de partijen/kinderen [eiser 1 en 2 alsmede gedaagde] overleden en is naar Belgisch erfrecht een attest van erfopvolging van de vader opgesteld. Hierin is opgenomen dat de onroerende zaken van de huwelijksgemeenschap geheel aan de moeder in eigendom toekomen. De roerende zaken en waarden van het gemeenschappelijk vermogen komen voor de helft in eigendom toe aan de moeder. De andere helft komt in vruchtgebruik toe aan de moeder, waarbij het blote eigendom van die helft aan de kinderen toekomt, elk voor een derde onverdeeld deel. Vervolgens heeft moeder – kort gezegd – afstand gedaan van het vruchtgebruik op een effectenportefeuille, en het overige deel daarvan aan hen geschonken. De kinderen zijn bij overeenkomst van onverdeeldheid onder meer overeengekomen dat zij de onverdeeldheid als zijnde een doelgebonden onverdeeldheid beschouwen, bedoeld om te voldoen aan hun onderhoudsplicht ten aanzien van hun moeder, en haar het nodige levensonderhoud te kunnen verschaffen indien dit financieel nodig zou zijn. Een vergelijkbare verplichting had moeder ook bedongen bij de schenking waarbij de kinderen zich ertoe hebben verbonden het geschonken vermogen in onverdeeldheid aan te houden om te kunnen voldoen aan de verzorgingsclausule. In het voorjaar van 2022 is een mentorschap en bewind ingesteld en na opname in een verzorgingstehuis in december 2022 is moeder in 2024 overleden. De broers/eisers vorderen verdeling van de onverdeeldheid waarbij iedere deelgenoot een derde deel krijgt toebedeeld. De vraag die partijen verdeeld houdt, is of gedaagde een vordering heeft op de gemeenschap, die eerst moet worden voldaan voordat de gemeenschap verdeeld kan worden. Gedaagde heeft in dat verband gesteld dat zij een vordering van ongeveer € 5.000 heeft op de gemeenschap wegens kosten die zij ten behoeve van moeder heeft gemaakt en die zij op de gemeenschap wil verhalen. Het gaat om kosten voor onder meer eten, kleding, verzorging en uitstapjes, die – zo gedaagde – voor vergoeding door de gemeenschap in aanmerking komen

op grond van de verzorgingsclausules. De broers stellen dat de verzorgingsclausules alleen van toepassing zijn wanneer sprake zou zijn van financiële nood bij de moeder en daar is geen sprake van. Zij wijzen er daarbij op dat bij haar overlijden nog een saldo van ruim € 55.000 op de bankrekeningen van de moeder stond. Volgens de rechtbank heeft gedaagde onvoldoende aangevoerd waaruit volgt dat de moeder op enig moment niet meer financieel in staat was om in de kosten voor haar eigen levensonderhoud te voorzien en dat gedaagde om die reden de gestelde kosten heeft moeten maken. De omstandigheid dat de moeder bij haar overlijden nog een bedrag van € 55.000 op haar bankrekening had staan, is daarvoor een belangrijke indicatie. Dit betekent dat de verzorgingsclausules nog niet ingeroepen konden worden en de door gedaagde gestelde kosten niet kunnen worden aangemerkt als een schuld van de gemeenschap die eerst moet worden voldaan voordat tot verdeling daarvan kan worden overgegaan. Dit betekent dat niets in de weg staat aan de verdeling van de gemeenschap, waarbij elk kind een derde deel toekomt. Vervolgens gaat de rechtbank in op geschillen omtrent afgifte van bescheiden en andere goederen alsmede omtrent de lijkbezorging. Met betrekking tot dit laatste stelt de rechtbank vast dat gedaagde – zoals zij terecht heeft gesteld – op grond van artikel 4:223 lid 2 BW haar vorderingsrecht in dat kader tijdens de vereffening bij vonnis laten vaststellen. Artikel 4:7 lid 1 aanhef en onder b BW bepaalt dat kosten van de lijkbezorging een schuld van de nalatenschap zijn, voor zover zij in overeenstemming met de omstandigheden van de overledenen zijn. De kosten voor een urn, het bijzetten daarvan en een grafmonument zijn kosten van de lijkbezorging. Gedaagde heeft onweersproken gesteld dat de ouders vermogend waren. Gelet op deze omstandigheden is de rechtbank ook van oordeel dat de kosten van € 7.119,34 voor het grafmonument niet onredelijk hoog zijn gezien de maatschappelijke positie van de ouders. De gemaakte kosten voor het grafmonument en de redelijke kosten voor een urn en het bijzetten daarvan zijn schulden van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:19174

Zaaknummer: C/09/672010 HA ZA 24-747

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenrechten en pensioenaanspraken behoren niet tot nalatenschap en gaan niet onder algemene titel over op de erfgenaam.

Kort en goed oordeelt de rechtbank in deze zaak dat door vader en moeder bij bedrijfstakpensioenfonds verworven pensioenrechten en pensioenaanspraken niet tot hun nalatenschap behoren en niet onder algemene titel op de erfgenaam zijn overgegaan. Pensioenrechten en pensioenaanspraken zijn niet overdraagbaar en ook niet voor overgang vatbaar, omdat het hoogstpersoonlijke rechten zijn die verknocht zijn aan de persoon van de rechthebbende. De voor moeder gereserveerde pensioengelden vallen dan ook toe aan het pensioenfonds. Het pensioenfonds mag vervolgens naar eigen inzicht beschikken over deze pensioengelden. Zij heeft ervoor gekozen om op grond van haar coulanceregeling een tweetal sommen uit te keren die zij gelijkelijk heeft verdeeld over eiser en zijn zussen en dit stond haar vrij. Dit betekent dat eiser geen recht heeft op betaling van het deel dat aan zijn zussen is uitbetaald en dat hij ook geen recht heeft op eventuele niet uitgekeerde pensioentermijnen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:4257

Zaaknummer: 11367532 \ CV EXPL 24-7027

Rechters: B. Veenema

Advocaten: A.J.M. van der Borst, E. Lutjens en H.L. Doorn

RECHTSPRAAK

Executeur stelt geen boedelbeschrijving op, maar partijen zijn het erover dat dit nu geen zin meer heeft omdat alle schulden zijn betaald en er overeenstemming is over de verdeling.

Partijen zijn erfgenamen [eisers] en executeur [gedaagde 1] in de nalatenschap van de te Sint Maarten overleden erflaatster. Gedaagde 1 is op basis van de wet verplicht om een boedelbeschrijving op te stellen en vast staat dat zij dat niet heeft gedaan. Wel verklaarde zij dat zij na het overlijden van erflaatster/haar moeder de begrafenis en alle openstaande belastingen heeft betaald. Zij heeft dit onderbouwd met bonnen en facturen. Gedaagde 1 heeft verder verklaard dat haar ouders geen bankrekening gebruikten en dat eind 2024 alle banken op Sint Maarten zijn aangeschreven met de vraag of erflaatster een bankrekening aanhield. Uit de reacties is niet gebleken dat erflaatster een bankrekening heeft aangehouden. Ter zitting waren alle aanwezige partijen het erover eens dat het geen zin heeft om nog een boedelbeschrijving te maken en dat alle erven en legatarissen inmiddels hebben verkregen waar zij recht op hebben. Omdat de verdeling feitelijk al is uitgevoerd, moet deze alleen nog worden geformaliseerd. Dat kan het Gerecht niet doen, omdat het te verdelen perceel nu nog uit één deel bestaat. Voor de hand ligt dat de verdeling wordt uitgevoerd volgens het testament, waarbij het perceel in tien gelijke stukken zal worden verdeeld. Het verzoek om gedaagde 1 te ontslaan als executeur, wijst het gerecht af, nu niet valt in te zien dat zij misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheden. Wel heeft gedaagde 1 te kennen gegeven haar taak als executeur te willen beëindigen en dat zij er geen probleem mee heeft dat eiser 1 – die als opvolgend executeur was aangewezen in erflaatsters testament – die taak overneemt. Reden waarom het gerecht eiser 1 als executeur benoemt.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:99

Zaaknummer: SXM 2024 01443 (AR) en SXM 2024 01364 (EJ)

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon had er vanaf 2020 rekening mee moeten houden dat hij uitgaven en opnames van erflaatsters bankrekening moet kunnen verantwoorden.

Na het overlijden van erflaatster/moeder is de wettelijke verdeling van kracht op haar nalatenschap. Vader/eiser en moeder hebben drie kinderen, onder wie gedaagde. Gedaagde is de ouders vanaf 2015 gaan helpen bij de dagelijkse boodschappen en bij moeder is in 2020 Alzheimer vastgesteld. Medio 2020 heeft gedaagde een PGB aangevraagd en in 2021 is de verhouding tussen vader en gedaagde verslechterd. Gedaagde heeft van maart 2020 tot 1 december 2023 de beschikking gehad over de bankrekening op naam van moeder waarvan het saldo aan moeder én vader toebehoorde. In december 2023 is de bankrekening door de bank geblokkeerd wegens een vermoeden van fraude, naar aanleiding van een melding van mogelijk misbruik van de bankpas van moeder. De in mei 2024 benoemde bewindvoerder A heeft geconstateerd dat meer dan € 100.000 aan de bankrekening is onttrokken. Aan gedaagde is vervolgens door vaders advocaat diverse malen om opheldering gevraagd, die nooit is gekomen. Vader heeft een overzicht gemaakt van onverklaarbare uitgaven, geldopnames en overboekingen en vordert per saldo circa € 113.000 van gedaagde. De rechtbank gaat niet mee in het betoog van gedaagde dat A aan het levenstestament van vader niet de bevoegdheid ontleent om deze procedure te voeren. Volgens de rechtbank pleegt een advocaat die verklaart voor iemand op te treden, daarbij op zijn woord te worden geloofd, tenzij er omstandigheden zijn die gerede twijfel aan die verklaring oproepen. En dat is niet het geval. Verder gaat de rechtbank o.m. in op de vraag of gedaagde jegens moeder een verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording heeft gehad en zo ja, of die verplichting ook jegens vader als erfgenaam bestaat. De rechtbank verwijst naar jurisprudentie van de Hoge Raad en stelt vast dat de omstandigheden waaronder geen verantwoording hoeft te worden afgelegd, zich hier niet voordoen, althans niet over de gehele periode van 2015 tot en met 2023. Uit de omstandigheden leidt de rechtbank af dat er vanaf begin 2020 substantiële twijfel over moet zijn geweest of moeder in verband met het gebruik van de bankpas door gedaagde in staat was haar wil te bepalen, de uitgaven te controleren en gedaagde eventueel ter verantwoording te roepen. Het beheer is gevoerd omdat moeder dat zelf niet meer kon. Het ligt bij beheer door een zoon van gelden van zijn moeder en bij de nu gevraagde

verantwoording door vader, in het algemeen niet voor de hand dat als er een keer voor een paar tientjes aan boodschappen wordt gedaan, dit na jaren nog verantwoord moet kunnen worden. Anderzijds heeft gedaagde kennelijk in grote mate zelfstandig kunnen handelen en, nu niet is gebleken dat moeder of vader die zelfstandigheid heeft willen beperken, ook mogen handelen. Dat schept ook een verantwoordelijkheid en dit temeer daar het over het algemeen weliswaar geen grote transacties zijn, maar wel zeer veel transacties, regelmatig tientallen per maand, optellend dus tot gemiddeld meer dan € 25.000 over elk van de jaren 2020 tot en met 2023. Dat is van een geheel andere orde dan eens een keer voor een paar tientjes boodschappen doen of een keer een rollator of desnoods een televisie kopen. Al met al heeft gedaagde er naar het oordeel van de rechtbank voor de jaren 2020 en later rekening mee moeten houden dat hij zijn uitgaven en opnames van de bankrekening van moeder moest kunnen verantwoorden. Dat gedaagde destijds zijn uitgaven van de bankrekening van moeder niet heeft verantwoord, noch afspraken heeft gemaakt met vader en eventueel A over welke uitgaven van moeders bankrekening toelaatbaar waren, moet voor zijn risico komen. Vervolgens stelt de rechtbank vast dat gedaagde zonder rechtsgrond betalingen/overboekingen en kasopnames vanaf de bankrekening van moeder heeft verricht. Gedaagde heeft daarmee onrechtmatig gehandeld. De vermogensafname bedraagt circa € 105.000.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12206

Zaaknummer: 687753 HA ZA 24-896

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewind treedt in vanaf tijdstip overlijden zodat rechthebbende onbevoegd is om over de onderbewindgestelde goederen te procederen.

Erflater heeft zijn beide kinderen (verzoeker en diens broer) tot erfgenamen benoemd. Ook is een executeur benoemd die niet in overleg hoeft te treden over de tegeldemaking van goederen. Aan verzoeker is een woning gelegateerd en tevens is hetgeen verzoeker verkrijgt onder bewind gesteld. De executeur heeft verzoeker laten weten dat hij genoodzaakt is de woning te verkopen en dat, als hij het niet met die verkoop eens is, verzoeker zich op grond van artikel 4:147 lid 2 BW tot de kantonrechter kan wenden. In eerste aanleg heeft de kantonrechter de door verzoeker verzochte verklaring voor recht – dat de executeur zich voor de duur van negen maanden dient te onthouden van het verder te gelde maken van de tot de nalatenschap behorende woning van zijn overleden vader – afgewezen. De executeur hoefde over de keuze van de te gelde te maken goederen en de wijze van tegeldemaking niet in overleg te treden met de erfgenamen en hoefde verzoeker dus ook niet in de gelegenheid te stellen de beslissing van de kantonrechter in te roepen als bedoeld in artikel 4:147 lid 2 BW. Volgens het hof spelen een tweetal ontvankelijkheidsvragen. De eerste vraag is of verzoeker bevoegd is om zelf te procederen, nu ten laste van hem een testamentair beschermingsbewind is ingesteld. De tweede vraag is hoe het verzoek dient te worden gekwalificeerd. Als het (uitsluitend) als een verzoek in de zin van artikel 4:147 lid 2 BW gekwalificeerd dient te worden, is het de vraag of hij in zijn hoger beroep ontvankelijk is. Artikel 676a sub d Rv bepaalt immers dat tegen een beslissing ingevolge artikel 4:147 lid 2 BW geen andere voorziening dan cassatie in het belang der wet open staat. Artikel 4:173 BW bepaalt dat de bewindvoerder de rechthebbende vertegenwoordigt in gedingen ter zake van onder bewind staande goederen. Deze vertegenwoordigingsbevoegdheid is privaat. Vast staat dat al hetgeen verzoeker uit de nalatenschap van erflater heeft verkregen, en hetgeen daarvoor in de plaats is getreden, door erflater onder bewind is gesteld. Dat betekent dat zowel het aandeel van verzoeker in de woning als het legaat onder het bewind valt. Hetzelfde geldt voor hetgeen op het legaat wordt geïnd. Verzoeker is op grond van artikel 4:153 BW dus onbevoegd om over deze goederen te procederen. Daaronder valt ook een procedure waarin wordt verzocht om de executeur te verbieden de woning aan een derde te verkopen. Aan deze onbevoegdheid doet niet af dat de bewindvoerder zijn benoeming nog niet heeft aanvaard en/of niet op berichten

van verzoeker en de executeur reageert. Vanaf dat moment zijn de gevolgen van het bewind ingetreden en is verzoeker onbevoegd om over de onderbewindgestelde goederen te procederen. De uitspraak in eerste aanleg wordt vernietigd, en verzoeker wordt alsnog niet-ontvankelijk verklaard. Omdat het hof de ontvankelijkheid zelf dient te toetsen maakt het niet uit dat de kantonrechter verzoeker wel ontvankelijk heeft geacht, en de executeur zich in eerste aanleg nog niet op het standpunt had gesteld dat verzoeker onbevoegd is om te procederen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2826

Zaaknummer: 200.347.562/01

Rechters: T.M. Subelack, A.R. Sturhoofd en R.M. Troost

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflater en kind dachten dat zij biologisch kind was, toch erft zij als na overlijden blijkt dat dit niet het geval is.

Erflater kende aan zijn echtgenote/erflaatster een keuzelegaat tegen inbreng en het vruchtgebruik van zijn nalatenschap toe. Tot erfgenamen benoemde hij zijn echtgenote en zijn nakomelingen volgens de wet en voor het geval hij voor zijn dochter [A] zou overlijden, benoemde hij een voogd. De op de grote vaart werkzame erflater verkeerde in de veronderstelling dat A zijn biologische dochter was, geboren uit een relatie die hij, wanneer hij in Brazilië was, had met G. Na het overlijden van G heeft erflater A opgehaald in Brazilië en heeft zij een aantal jaren bij de zus van erflater gewoond. Erflater is in 1981 tot voogd over A benoemd en in 1982 is zij genaturaliseerd. Uit het huwelijk van erflater zijn geen kinderen geboren en na zijn overlijden blijkt dat erflater niet de biologische vader is van A. In de verklaring van erfrecht is vermeld dat de echtgenote enig erfgenaam is. Tijdens de door A tegen haar gestarte procedure over het erfgenaamschap van A, overlijdt de echtgenote. Haar erven zetten die procedure voort. De rechtbank geeft aan dat dit een bijzondere zaak is omdat zowel erflater als A ervan uitging dat erflater haar biologische vader was. De rechtbank stelt vast dat erflater tijdens leven veel moeite heeft gedaan voor A en gaat vervolgens in op artikel 4:46 BW. De rechtbank moet beoordelen wat erflater voor ogen stond op het moment waarop hij het testament liet opstellen. Alleen als dat niet duidelijk is, mag rekening worden gehouden met gedragingen of mededelingen van erflater na dat moment. Gelet op dit alles brengt een redelijke uitleg van het testament mee dat erflater bedoeld heeft A tot erfgenaam te maken. In het geschil omtrent de omvang van de nalatenschap tussen de erven van erflaatster en A, oordeelt de rechtbank dat erflaatster het keuzelegaat voorwaardelijk heeft kunnen invoeren. Voor wat betreft de in te brengen waarde geeft de rechtbank aan dat de redelijkheid en billijkheid twee zijden kent van dezelfde medaille. Doordat A na het overlijden van erflater jarenlang niets van zich heeft laten horen en gelet op de inhoud van de verklaring van erfrecht, mocht erflaatster tot het moment dat A zich meldde ervan uitgaan dat zij enig erfgenaam was. Het was daarom niet onredelijk of onbillijk dat erflaatster toen een voorwaardelijk beroep op het keuzelegaat deed. Om de waarde van het appartement ten tijde van het aanvaarden van het legaat door erflaatster als uitgangspunt te nemen is bovendien niet redelijk en billijk, want in dat geval zou jarenlang wachten immers beloond worden (hogere waarde appartement). De

rechtbank hanteert als peildatum de datum van overlijden van erflater.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12200

Zaaknummer: 697425 HA ZA 25-305

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vorderingen tot het (nader) afleggen van rekening en verantwoording over tijdens leven en nadien (vermeend) gevoerd beheer, afgewezen.

In deze zaak stelt eiseres dat gedurende langere periodes sprake is geweest van onrechtmatig handelen en/of het doen van onrechtmatige onttrekkingen aan het vermogen van erflaatster door gedaagden A en B. De rechtbank geeft aan dat eiseres haar stelling dat A en B vanaf 2006 tot 2019 feitelijk het volledige beheer hebben gevoerd over de bankrekeningen van erflaatster, gelet op het verweer, onvoldoende (nader) heeft onderbouwd. De rechtbank neemt aan dat erflaatster in de periode tot aan haar opname in een zorginstelling haar eigen geld beheerde. Maar zelfs als A en B wel het volledige beheer zouden hebben gevoerd, zijn zij niet gehouden om over deze periode rekening en verantwoording aan eiseres af te leggen. Over de periode na 2019 tot het overlijden in 2023 waren A en B bewindvoerder over de gelden en het vermogen van erflaatster. Over het beheer is jaarlijks rekening en verantwoording aan de kantonrechter afgelegd. Na het overlijden van erflaatster is eindrekening en verantwoording afgelegd aan de andere erfgenamen, onder wie eiseres. Er is dan ook geen rechtsgrond om weer dan wel nóg meer verantwoording te vragen. Over de periode na het overlijden meldt de rechtbank dat A en B op grond van artikel 4:151 BW, in hun hoedanigheid van executeur, verplicht zijn om vanaf de overlijdensdatum rekening en verantwoording af te leggen. Dat hebben zij ook gedaan, maar volgens eiseres was deze rekening en verantwoording niet compleet. Tijdens deze procedure hebben A en B een aanvullende (en door eiseres niet weersproken) rekening en verantwoording afgelegd over de periode van oktober 2023 tot februari 2025. De rechtbank oordeelt dan ook dat A en B voldoende rekening en verantwoording over de periode vanaf de overlijdensdatum hebben afgelegd. Ten aanzien van het resterend vermogen volgt de rechtbank A en B niet dat dit niet tot de nalatenschap behoort, maar ook eiseres niet dat A en B hun aandeel hierin hebben verbeurd. Het aanvullend beroep van eiseres tijdens de mondelinge behandeling op haar legitieme portie vindt de rechtbank in strijd met de goede procesorde want het is niet onderbouwd en te laat ingesteld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12201

Zaaknummer: 692170 HA ZA 25-26

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In nalatenschap met internationale aspecten worden vorderingen die gebaseerd zijn op onrechtmatig handelen van de ene erfgenaam jegens de andere erfgenaam/de nalatenschap afgewezen.

In dit nalatenschapsgeschil staat centraal of zoon onrechtmatig ten opzichte van dochter heeft gehandeld. Hoewel beide partijen nu in Nederland wonen en dochter ten tijde van de in geschil zijnde transacties in Nederland woonde, is de nalatenschap opge gevallen in Turkije. De rechtbank is van oordeel dat de Nederlandse rechter op grond van artikel 4 lid 1 herschikte EEX-verordening bevoegd is de zaak te behandelen. De zoon is woonachtig in Nederland. Met betrekking tot het toepasselijk recht overweegt de rechtbank dat dochter in haar dagvaarding aansluiting heeft gezocht bij het Nederlands recht, omdat het vermogen van dochter zich in Nederland bevond toen de onrechtmatige daad plaatsvond, en heeft de zoon ermee ingestemd dat het Nederlands recht op de gestelde onrechtmatige daad van toepassing is. Gelet op het bepaalde in artikel 4 lid 1 of artikel 14 lid 1 van de Rome II-verordening beoordeelt de rechtbank de gestelde onrechtmatige daad naar Nederlands recht. De dochter stelt dat zij is aangetast in haar vermogenspositie door het handelen van de zoon. De rechtbank volgt haar hierin niet omdat vaststaat dat de ouders of moeder tijdens de transacties nog in leven waren/was, zodat, voor zover er schade is geleden, het zou gaan om het vermogen van de ouders of moeder. Hooguit was er sprake van een onrechtmatige daad ten opzichte van de ouders, en de rechtbank stelt vast dat de dochter onvoldoende heeft onderbouwd dat zij deze op algemene titel zou hebben verkregen. Volgens de rechtbank is dit ook niet waarschijnlijk, omdat tussen partijen vaststaat dat de nalatenschap nog niet is verdeeld. Ook is niet onderbouwd dat zij de nalatenschap in deze procedure vertegenwoordigt en had zij dan de grondslag van haar vordering en haar vordering zelf moeten wijzigen, wat zij niet heeft gedaan. Ook is het dan maar de vraag of de Nederlandse rechter bevoegd is die vordering te behandelen. In het kader van de goede procesorde gaat de rechtbank daarom aan deze stelling voorbij. De vorderingen van de dochter worden afgewezen. IPR Erfrecht

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 18-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6717

Zaaknummer: 427128 HA ZA 24-551 (E)

Rechters: Sterk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen krijgen gelegenheid zich uit te laten over procesbevoegdheid van vereffenaars.

Dit tussenarrest is een vervolg op ECLI:NL:HR:2023:1073 en ECLI:NL:GHARL:2022:3452. De erfgenamen van erflaatster zijn geïntimeerden. Een van de appellanten is een dochter van een ander kind van de erflaatster. Dit vooroverleden kind was op het tijdstip van zijn overlijden gehuwd en heeft de moeder van appellante en vier kinderen als nabestaanden achtergelaten. Dat betekent dat zij –tenzij erflaatster bij testament anders heeft bepaald – als erfgenamen in de plaats komen van het vooroverleden kind. De geïntimeerden menen dat, nu zij de nalatenschap van erflaatster beneficiair hebben aanvaard, zij niet in hoedanigheid van erfgenaam maar van vereffenaars gedagvaard hadden moeten worden in hoger beroep. Nu dat niet is gebeurd, concluderen zij dat appellanten niet-ontvankelijk zijn. De kleindochter stelt dat als inderdaad plaatsvervulling speelt (hetgeen zij niet weet, omdat zij niet weet of erflaatster bij testament heeft beschikt) zij en de overige erven van hun vader, ook vereffenaar zijn. Volgens het hof is het uitgangspunt dat de vereffenaars gezamenlijk in rechte optreden en dat, omdat de geïntimeerden in eerste aanleg de procedure hebben ingeleid, bekeken moet worden of zij procesbevoegdheid hebben. Dit is een kwestie van openbare orde en omdat partijen zich hierover nog niet voldoende hebben kunnen uitlaten, bepaalt het hof een mondelinge behandeling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2811

Zaaknummer: 200.346.880_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, S.M.J. Korthuis-Becks en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In Arubaanse zaak hoeft begrafenisondernemer voorshands niet de begraven persoon te verwijderen uit een grafkelder.

In deze Arubaanse zaak vorderen eisers de onmiddellijke verwijdering door gedaagde van een begraven persoon uit een grafkelder. X werd 57 jaar geleden in een (familie)graf begraven en was de rechthebbende op het eigendomsrecht van dit graf. In juli 2011 hebben eisers hun moeder hier laten begraven. Ten behoeve van deze bijzetting hebben eisers een grafkelder laten bouwen. In 2025 ontvingen eisers het bericht dat Y, een biologische zoon van moeder, zonder hun medeweten, in dezelfde grafkelder als hun moeder was bijgezet door de uitvaartonderneming Z, gedaagde. Het Gerecht stelt voorop spoedeisend belang aanwezig is en dat in Aruba geen centraal registratiesysteem bestaat waarin grafrechten of gerechtigden zijn vastgelegd. Dit betekent dat Z bij het besluit tot bijzetting moest afgaan op de informatie die werd verstrekt door nabestaanden of andere rechthebbenden. In dit geval heeft Z een opdracht ontvangen van familieleden van moeder om Y bij te zetten in de grafkelder. Eisers hebben zich pas na de bijzetting met hun bezwaren tot Z gewend. Aangezien Z op het moment van de bijzetting geen signalen had ontvangen waaruit bleek dat andere nabestaanden of rechthebbenden bezwaar hadden tegen de bijzetting, is het Gerecht voorshands van oordeel dat Z geen verwijt kan worden gemaakt. Dit geldt temeer nu ingevolge artikel 6 van de Begrafenisverordening Aruba een begrafenis binnen 36 uur na overlijden moet plaatsvinden. Z diende dus met de nodige snelheid en doelmatigheid te handelen. Gezien deze korte termijn kon van Z niet worden verlangd dat zij een uitgebreid onderzoek zou doen naar eventuele (onbekende) familieleden. Daarbij komt dat Y dezelfde achternaam draagt als moeder en tevens haar biologische zoon is. Z had derhalve geen aanleiding om te vermoeden dat de bijzetting ongepast was. Dit zou mogelijk anders zijn indien Aruba over een centraal registratiesysteem zou beschikken. Het Gerecht concludeert dan ook dat voorshands onvoldoende aannemelijk is geworden dat de bodemrechter zal oordelen dat er sprake is van een onrechtmatige daad in de zin van artikel 6:162 BWA.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:304

Zaaknummer: AUA202502283 KG

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam handelde niet onrechtmatig jegens nalatenschap door o.m. wisselende standpunten in te nemen over beheer en verdeling (verhuurde) onroerende zaken.

Partijen verschilden van mening over de verdeling van tot de nalatenschap behorende onroerende zaken en zijn in afwijking van een tussenvonnis alsnog overeengekomen deze te verkopen en de opbrengst te verdelen. De nalatenschap bestaat derhalve thans nog uit gelden die o.m. onder notarissen berusten. Tussen partijen bestaat nog verschil van mening over de verrekening van diverse verdeelposten, waarover de rechtbank partijen in gelegenheid stelt zich uit te laten. Vervolgens gaat de rechtbank in op de ontvankelijkheid van de door gedaagden 1 en 2 ingestelde reconventionele vordering dat eiser onrechtmatig heeft gehandeld jegens de nalatenschap. De rechtbank stelt vast dat die is ingesteld als vordering van gezamenlijke deelgenoten namens de gemeenschap tegen een andere deelgenoot, zodat zij in beginsel weer niet-ontvankelijk zijn in hun vordering. Omdat ook eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat de schadevergoedingsvordering van gedaagden 1 en 2 tezamen met de verdeling van de gemeenschap casu quo binnen het kader van de verdelingsprocedure dient te worden behandeld, leest de rechtbank de vordering zo dat toerekening wordt gevraagd van deze vordering op het aandeel van eiser in de nalatenschap. Gedaagden 1 en 2 menen dat het onrechtmatig handelen van eiser bestond uit het bewust tegen elkaar uitspelen van erfgenamen, het niet willen bijdragen aan beheer van de nalatenschap en het frustreren en onmogelijk maken van het beheer, het wijzigen van haar standpunt ten aanzien van verhuur van de leegstaande woningen, het weigeren van het melden van leegstand bij de gemeente, het bewust schade toebrengen aan de nalatenschap, het weigeren van het verhuren van leegstaande woningen en bedrijfsruimten. In verband hiermee vorderen zij een schadevergoeding van € 1.602.252.

Eiser voert aan dat op geen enkele manier onrechtmatig handelen is aangetoond en dat ook geen schade is aangetoond. Volgens eiser komen gedaagden 1 en 2 niet verder dan een gekleurde en ronduit onjuiste voorstelling van feiten en gelegenheidsargumentatie. Volgens de rechtbank slaagt dit verweer. Gedaagden 1 en 2 hebben hun stelling niet voldoende onderbouwd. Hun stellingen zijn te algemeen en te weinig concreet om het oordeel te

rechtvaardigen dat onrechtmatig is gehandeld en/of dat dit handelen tot schade voor de nalatenschap heeft geleid. Vast staat dat het partijen sinds het openvallen van de nalatenschap tot het moment van verkoop van de panden niet is gelukt om voor alle panden afspraken te maken over het beheer en meer in het bijzonder de verhuur. Voor zover het standpunt dat eiser daarover heeft ingenomen wisselde en/of was ingegeven door het advies van de deskundigen over de verdeling van de panden is dat op zich niet onrechtmatig. Gedaagden 1 en 2 hebben ook niet onderbouwd gesteld waarom hun ideeën over beheer en verhuur als enige juist waren en die van eiser niet. In de context van de verdeling van de panden is het in ieder geval niet onrechtmatig als eiser slechts akkoord wilde gaan met kortstondige huur –bijvoorbeeld omdat zij de panden na toedeling zou willen renoveren of verkopen – en als zij zich heeft verzet tegen (eigenhandige) renovatie van panden. Dat bepaalde panden niet zijn verhuurd geweest komt dus doordat partijen het niet eens konden worden. Dat geeft geen grondslag voor een schadevergoedingsvordering op eiser vanwege misgelopen huurinkomsten. Voor wat betreft het bewust tegen elkaar uitspelen van erfgenamen en het niet willen meewerken aan het beheer is niet gesteld tot welke concrete schade voor de nalatenschap dit heeft geleid.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:11766

Zaaknummer: C/15/319477 / HA ZA 21-445

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beroep op artikel 268 Rv gaat niet, onbevoegdheidsincident afgewezen.

Samengevat draait deze zaak om het volgende: X en Y waren elkaars ongehuwde levensgezel. In 2019 heeft X de bloot-eigendom van een woning te Bonaire aan Y geleverd onder last van eeuwigdurend vruchtgebruik ten behoeve van X. De koopsom is omgezet in een lening en daarna is deze ter voldoening van zijn natuurlijke verbintenis door X kwijtgescholden. In 2023 is Y plotseling ziek geworden en overleden. X meende dat het wens was van Y om de woning om niet aan hem terug te leveren (het was immers niet X maar Y die als eerste van beiden overleed). Tijdens de door hem hierover tegen de erven van Y/gedaagden begonnen procedure overlijdt X. Eisers zijn de erven van X en hebben de vordering overgenomen. In deze uitspraak gaat de rechtbank in op de vordering van gedaagden dat de rechtbank zich onbevoegd verklaart en/of eisers niet-ontvankelijk. De rechtbank overweegt dat aan het oorspronkelijk door erflater X gevorderde een met gedaagden gemaakte afspraak ten grondslag is gelegd, waarvan nakoming wordt gevorderd. Daarbij heeft te gelden dat erflater X enerzijds en gedaagden anderzijds niet rechtstreeks in een erfrechtelijke verhouding tot elkaar staan. Zij hebben een dergelijke positie ook niet verworven door een erfrechtelijke relatie tussen erflater X en Y. Een aan Y toegekend legaat is door diens overlijden vervallen zodat die relatie ook niet op grond van het testament is ontstaan. De omstandigheid dat inmiddels ook erflater X is overleden na het uitbrengen van de dagvaarding waardoor de vordering uit overeenkomst in diens nalatenschap valt, doet er niet aan af dat onder de overeenkomst zelf wordt gevorderd. Dat betekent dat het door gedaagden aangehaalde artikel 268 Rv toepassing mist. Op grond van het bepaalde in de artikelen 2 en 99 Rv is de Nederlandse rechter bevoegd in dagvaardingsprocedures indien de gedaagde in Nederland woont, en is deze rechtbank bevoegd aangezien beide gedaagden in Q woonachtig zijn. Het beroep op niet-ontvankelijkheid van eisers is een verweer dat pas in de hoofdzaak aan de orde komt, tenzij blijkt van een evidente niet-ontvankelijkheid. Daarvan is geen sprake gelet op de expliciete toestemming voor het voortzetten van de gerechtelijke procedure van de executeur die is overgelegd door eisers.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:7181

Zaaknummer: 767725

Rechters: C.M.E. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter benoemt een van de erven ex artikel 4:191 lid 2 BW tot beheerder van de nalatenschap.

Kort en goed wordt in deze zaak verzocht om een van de erven van erflater het tijdelijk beheer over de nalatenschap te geven. De in 2021 overleden erflater heeft zijn kinderen en voormalige echtgenote tot erfgenamen benoemd. Een daarvan is een door hem erkend kind in Indonesië. In de periode nadat dit kind was opgespoord tot diens overlijden, heeft dit Indonesisch kind geen keuze gemaakt omtrent de nalatenschap en tot op heden is het niet gelukt zijn afstammelingen te achterhalen. Gesteld wordt dat bij het ontbreken van medewerking van de Indonesische erfgenamen, langer wachten daarop niet meer zinvol is en het benoemen van een tijdelijke beheerder van de nalatenschap nodig is aangezien er diverse facturen betaald dienen te worden alsook alimentatie aan de voormalige echtgenote. De kantonrechter verwijst naar artikel 4:191 lid 2 BW op grond waarvan hij maatregelen kan treffen zolang de nalatenschap niet door alle erfgenamen is aanvaard. Een maatregel kan zijn dat het beheer van de nalatenschap tijdelijk wordt opgedragen aan een beheerder. De kantonrechter is van oordeel dat voldoende is toegelicht en onderbouwd, gezien de ruime tijd die na het overlijden van erflater is verstreken, dat in de gegeven situatie maatregelen moeten worden getroffen tot behoud van de goederen van de nalatenschap. Dit rechtvaardigt dat niet langer gewacht kan worden totdat alle Indonesische erfgenamen zich over eventuele aanvaarding hebben uitgelaten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:9829

Zaaknummer: 11787579/EZ/25-276

Rechters: T. Dohmen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam heeft zuiver aanvaard door verzet tegen gevorderde verdeling, bewoning van een van de nalatenschapswoningen en de stelling dat deze aan hem toegedeeld moet worden.

In deze Curaçaose zaak is de verdeling van de nalatenschappen van vader (overleden in 2010) en moeder (overleden in 2023) in geschil. Het gerecht herhaalt dat in een tussenvonnis is vastgesteld dat eisers op goede grond hebben gesteld dat gedaagde de nalatenschap zuiver heeft aanvaard ex artikel 4:192 lid 1 BWC doordat hij zich heeft verzet tegen de door eisers gevorderde verdeling en heeft gesteld dat hij een van de woningen die tot de nalatenschap behoren, toegedeeld wenst te krijgen. Hij bewoont deze tot de nalatenschap behorende woning en wenst eisers daartoe niet zonder meer toe te laten. Die gedraging maken dat zuiver is aanvaard. Daarna stelt het gerecht de verdeling vast.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 27-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:214

Zaaknummer: CUR202303760

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In langdurig onverdeelde nalatenschap machtigt het gerecht een drietal erven tot onderhandse verkoop van te Bonaire gelegen percelen.

In een langdurig onverdeeld gebleven boedel machtigt het gerecht drie van de erfgenamen om gezamenlijk tot onderhandse verkoop en levering over te gaan aan een of meer door hen gezamenlijk aan te wijzen koper(s), tegen een door hen gezamenlijk bepaalde koopprijs, van een aantal te Bonaire gelegen percelen. Het gerecht bepaalt dat de verleende machtiging tot verkoop geldt gedurende twee jaar nadat deze beschikking in kracht van gewijsde is gegaan, en de machtiging tot levering, indien tijdig tot verkoop is overgegaan, gedurende drie jaar nadat deze beschikking in kracht van gewijsde is gegaan. Bij gebreke van verkoop en levering binnen de hiervoor genoemde termijn krijgt het Openbaar Lichaam Bonaire (OLB) gedurende twee jaar de gelegenheid de percelen desgewenst te verwerven tegen de (dan) door OLB gehanteerde m²-prijzen. Tot slot bepaalt het gerecht dat als OLB niet tot een dergelijke aankoop wenst over te gaan, de percelen op de voet van artikel 3:200d BW BES aan OLB in eigendom worden toegekend onder de verplichting jegens de gebruikers tot ontwikkeling en uitgifte, voor zover dat redelijk is, als bedoeld in artikel 3:200e BW BES.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 07-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:32

Zaaknummer: BON202200217

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof stelt vast dat relatie was geëindigd en dat beschikkingen ten gunste van ex-partner geen effect sorteren.

De in 2022 te Zuid-Afrika overleden erflater heeft zijn twee dochters/appellanten tot zijn erfgenamen benoemd en aan zijn partner/geïntimeerde o.m. legaten toegekend. Appellanten stellen dat geïntimeerde op het tijdstip van erflaters overlijden niet meer diens partner was, en dat de beschikkingen ten gunste van haar, waaronder de legaten, geen effect sorteren. Het hof verwijst naar artikel 4:46 BW en stelt vast dat niet ter discussie staat dat geïntimeerde op het tijdstip van het opstellen van het testament de partner van erflater was. Appellanten onderbouwen hun stelling met diverse verklaringen van derden, maar ook met berichten van erflater en geïntimeerde zelf. Het hof concludeert dat genoegzaam vaststaat dat erflater en geïntimeerde geen affectieve relatie meer hadden op het moment van overlijden van erflater en dat er toen sprake was van een goede vriendschap. Dat betekent dat geïntimeerde op het moment van het overlijden van erflater dus geen partner meer was zoals bedoeld in het testament. De uitleg van geïntimeerde dat er sprake was van een open relatie op het moment van overlijden is naar het oordeel van het hof daarom niet aannemelijk, net als de verklaring van geïntimeerde dat zij in berichten het woord 'ex' als een misplaatst grapje heeft bedoeld. Uit de door haar overgelegde correspondentie in de periode na 2018 blijkt vooral dat zij met elkaar praktische zaken bespraken over een woning in Frankrijk. Dat daar ook een aantal keren door erflater de woorden 'darling' of 'liefje' worden gebruikt, oordeelt het hof niet voldoende om te constateren dat er nog sprake was van een affectieve relatie en dat geïntimeerde daarmee zijn partner was. Het hof oordeelt dan ook dat de legaten van geïntimeerde en haar benoeming tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder in de uiterste wil van erflater zo moeten worden uitgelegd dat deze alleen zouden gelden wanneer zij nog als partner van erflater kwalificeerde bij zijn overlijden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:6550

Zaaknummer: 200.342.407

Rechters: L. Hamer, R.A. Dozy en M.E.L. Klein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht legt het testament zo uit dat het legaat niet terstond opeisbaar is.

De zaak is een vervolg op ERF 2025-0186 waarbij in geschil is wanneer een aan legataris A toegekend legaat opeisbaar is/moet worden voldaan. Volgens gedaagden is het testament duidelijk en betekent de bewuste zinsnede dat A's vordering pas opeisbaar is als en zodra de aandelen in X B.V. worden verkocht, waarbij volgens hen geldt dat gedaagden niet tot verkoop zijn gehouden. Het gerecht constateerde dat een relevante omstandigheid bij de uitleg van het testament de omvang van de nalatenschap was. Bij het tussenvonnis zijn gedaagden in de gelegenheid gesteld inzicht te verschaffen in de omvang van de nalatenschap door overlegging van een aantal met name genoemde stukken. Thans acht het gerecht het niet aannemelijk geworden dat het vermogen van de erflater ten tijde van het opmaken van zijn testament toereikend was om, zonder verkoop van de aandelen, een bedrag in de orde van grootte van eisers legaat ineens uit te keren, laat staan dat middelen aanwezig waren om alle vier de in het testament opgenomen legaten van elk Cg 1 miljoen ineens te voldoen. Dit ondersteunt – zo het gerecht – de door gedaagden aan het testament toegekende betekenis en de door hen gestelde en door de notaris bevestigde bedoeling en wens van de erflater dat een van de gedaagden het bedrijf te Curaçao zou voortzetten en dat de legaten aan de andere kinderen niet terstond na overlijden geheel opeisbaar worden. Mede gelet op de uitlegregels van artikel 4:46 BW en gelet op hetgeen in het tussenvonnis is overwogen, volgt het gerecht in zoverre de uitleg die gedaagden aan het testament geven, dat aangenomen moet worden dat de erflater bij zijn testament een andere termijn heeft gesteld voor de opeisbaarheid van het legaat dan de termijn van negen maanden die in artikel 4:125 lid 1 BWC geldt als uitgangspunt. Dat de aan eiser gelegateerde vordering 'uiterlijk' zal worden voldaan bij de verkoop van de aandelen staat uiteraard niet in de weg aan eerdere, al dan niet gedeeltelijke (vrijwillige) betaling door gedaagden. Ter zitting heeft de voortzetter gezegd dat het niet haar intentie is de legaten niet uit te betalen. De vraag in hoeverre van gedaagden kan worden geleverd dat zij thans al tot aflossing in termijnen van de gelegateerde vordering aan eiser overgaan, zoals zij doen bij een ander kind van erflater, ligt in de onderhavige zaak niet voor. Het gerecht geeft wel aan dat de formulering van het legaat en de bedoeling van de erflater tot voortzetting van het bedrijf ruimte lijken te bieden voor de uitleg dat, als de omstandigheden dat mogelijk maken, het

legaat ook eerder opeisbaar is, ook als er geen sprake is van verkoop van de aandelen/certificaten. Dus dat 'welke vordering uiterlijk zal worden voldaan' moet worden begrepen als 'welke vordering in ieder geval en op zijn laatst zal worden voldaan'. Te denken valt bijvoorbeeld aan een situatie waarin de aandelen/certificaten goed renderen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 27-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:216

Zaaknummer: CUR202300154

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nu vaststaat dat de rechter te Frankrijk onbevoegd is, faalt het gevoerde litispendingieverweer.

De in 2020 overleden erflater D en de in 2016 overleden erflaatster E waren met elkaar gehuwd. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: A en B [eisers]. Uit een eerder huwelijk van D (met F) is C [gedaagde] geboren. In de testamenten van D en E staat dat ten aanzien van de erfrechtelijke gevolgen van hun overlijden zo veel mogelijk de Nederlandse wet van toepassing is. Het geschil ziet op de vorderingen die A en B uit hoofde van het overlijden van ouder E hebben in de nalatenschap van D. Interessant is de vraag of de rechtbank bevoegd is, nu C buiten Nederland, in Frankrijk, woont en aldaar een procedure loopt. In vervolg op ERF 2024-0220, waarin de rechtbank als tussenvonnis in incident de zaak heeft aangehouden tot het moment waarop de bevoegdheid van de rechter van het Tribunal judiciaire in Dax, Frankrijk, vaststaat, stellen A en B in hun akte wijziging van eis dat zij in Frankrijk voor de rechtbank van Dax en het gerechtshof van Pau met succes verweer hebben gevoerd tegen de stelling van C dat de Franse rechter bevoegd zou zijn en dat het Franse recht van toepassing zou zijn op de nalatenschap van hun vader. Ter onderbouwing hiervan hebben zij een vonnis/uitspraak van de Tribunal Judiciaire de Dax van 8 november 2024 (waarin samengevat de rechtbank te Dax zich onbevoegd verklaart) en een arrest/uitspraak van de Cour d'Appel de Pau van 8 juli 2025 (waarin samengevat het gerechtshof te Pau C niet-ontvankelijk verklaart in haar hoger beroep) overgelegd. De rechtbank oordeelt dat, nu vaststaat dat de rechter van het Tribunal judiciaire in Dax, Frankrijk, onbevoegd is, het door C gevoerde litispendingieverweer faalt. C heeft de stelling van A en B niet betwist dat hun vader, tot aan zijn overlijden in Nederland overwegend zijn gewone verblijfplaats had in Nederland. Dat staat – zo de rechtbank – dus vast (in het incident). Op grond van artikel 4 van de Europese Erfrechtverordening (in verbinding met art. 110 Rv) is de rechtbank bevoegd kennis te nemen van alle vorderingen van A en B.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12617

Zaaknummer: C/10/665073 / HA ZA 23-783

Rechters: J.M.J. Arts

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vordering van de erfgenaam van moeder inhoudend dat de door moeder aan de schuldenaar geleende bedragen moeten worden terugbetaald, wordt toegewezen.

De moeder van eiser heeft een bedrag van € 50.000 aan BV X uitgeleend en die BV heeft de eerste twee aflossingstermijnen voldaan. Eiser heeft – als erfgenaam van zijn moeder – de geldleningsovereenkomst opgezegd en vordert het resterende bedrag op, vermeerderd met de verschuldigde contractuele rente en kosten. De BV erkent het openstaande bedrag, maar betwist de buitengerechtelijke incassokosten. De rechtbank wijst de gevorderde hoofdsom toe en wijst de gevorderde buitengerechtelijke kosten af omdat niet is gebleken dat deze zijn gemaakt. De rechtbank ziet geen aanleiding een termijn aan de veroordeling tot betaling te verbinden, omdat eiser ook geen (betalings)termijn heeft gevorderd. De rechtbank stelt ook geen betalingsregeling vast, omdat dat alleen kan met toestemming van de schuldeiser en eiser die toestemming niet heeft gegeven.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:12342

Zaaknummer: 361934

Rechters: E.B. van den Heuvel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eiseres is niet-ontvankelijk in procedure tegen RVG tot aanpassing boedelregister.

De in 2024 overleden erflater heeft eiseres in 1993 in zijn nimmer herroepen testament tot zijn enig erfgenaam benoemd. In datzelfde jaar zijn erflater en eiseres met elkaar getrouwd en in 2010 is dit huwelijk door echtscheiding geëindigd. In januari 2025 is de door eisers afgelegde verklaring van beneficiaire aanvaarding ingeschreven in het boedelregister. Nadien is eiseres ermee bekend geworden dat zij gelet op het bepaalde in artikel 4:52 BW geen erfgenaam is. Zonder succes heeft zij vervolgens getracht om haar registratie in het boedelregister als erfgenaam te laten doorhalen of verwijderen. Eiseres probeert dit alsnog te bereiken door middel van deze procedure die is ingesteld tegen het Rijksvastgoed bedrijf (RVG). De rechtbank overweegt dat een vordering tot verklaring voor recht (i.c. dat zij geen erfgenaam is), op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet zijn ingesteld door of tegen allen die onmiddellijk bij de rechtsverhouding zijn betrokken. De RVG heeft weliswaar als taak onbeheerde nalatenschappen te beheren, maar geldt daarmee naar het oordeel van de rechtbank nog niet als onmiddellijk betrokkene bij de nalatenschap van erflater zodat de rechtbank eiseres niet-ontvankelijk verklaart. Uit de processtukken leidt de rechtbank af dat deze procedure erop is gericht de registratie in het Boedelregister in overeenstemming te brengen met de rechtstoestand zoals die er volgens eiseres daadwerkelijk is. Het Besluit Boedelregister bevat echter geen voorziening voor wijziging van de registratie van de betreffende persoonsgegevens. Als de in het boedelregister opgenomen gegevens inderdaad onjuist zijn, heeft eiseres op grond van de AVG echter recht op aanpassing van haar gegevens. De AVG is ook van toepassing op de activiteiten van gerechten, voor zover deze niet zien op strafzaken. De situatie die in deze procedure aan de orde is, wordt naar het oordeel van de rechtbank niet bestreken door de Regeling toezicht verwerking persoonsgegevens door de gerechten en het parket bij de Hoge Raad. De persoonsgegevens van eiseres zijn immers niet in het Boedelregister verwerkt in het kader van een rechtszaak (zie art. 2 van deze regeling). Er staat evenmin een andere bijzondere procedure open (art. 47 Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (UAVG)). Aangezien de griffier van de rechtbank Den Haag geen bestuursorgaan is, en een specifieke wettelijke regeling ontbreekt, is eiseres aangewezen op de procedure zoals die volgt uit de artikelen 34 en 35 UAVG. Dit betekent dat

zij een verzoek kan indienen als bedoeld in de artikelen 15 tot en met 22 AVG bij de griffier van de rechtbank Den Haag (de verwerkingsverantwoordelijke). Dit betreft een AVG-verzoek en geen verzoekschrift in het kader van een civiele verzoekschriftprocedure bij de rechtbank. Als de griffier van de rechtbank Den Haag niet tijdig op het AVG-verzoek beslist of dit afwijst, heeft eiseres de mogelijkheid een civiele verzoekschriftprocedure te beginnen, in overeenstemming met artikel 35 lid 2 UAVG.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:20030

Zaaknummer: C/09/688355 / HA ZA 25-610

Rechters: C.J.A. Seinen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om som ineens van kind wordt afgewezen.

Na het overlijden van erflater is de wettelijke verdeling van kracht geworden. De op dat tijdstip nog minderjarige verzoekster heeft tijdig een verzoek gedaan op een som ineens als bedoeld in artikel 4:35 lid 1 sub a en b BW om te kunnen voldoen in de kosten van haar verzorging, opvoeding, levensonderhoud en studie ten laste van de langstlevende echtgenote/verweester. De moeder van verzoekster kan deze kosten niet zelfstandig dragen. Inmiddels is verzoekster meerderjarig en ontvangt haar moeder geen kinderbijslag of kindgebonden budget meer. Verzoekster gaat op dit moment niet naar school, heeft een coach en staat op de wachtlijst voor hulp. Zij heeft een behoefte op grond van de DUO-norm van € 730 per maand. Tot haar 21ste levensjaar is dit een bedrag van 13.428,64 (rekening houdend met indexering). Op het verweer van verweester voert verzoekster aan dat er nog steeds geen volledig overzicht is in de omvang van de nalatenschap en dat erflater altijd heeft gezegd voor haar te hebben gespaard, maar dat zij daar niets van terugziet. Met betrekking tot haar behoefte voert zij aan dat het voor de hand ligt dat zij nog een opleiding gaat volgen. Daar heeft ze het gevorderde bedrag voor nodig. De kantonrechter overweegt met betrekking tot de behoefte van verzoekster dat zij op dit moment geen opleiding volgt. Zij stelt dat het voor te stellen is dat zij nog een beroepsopleiding gaat volgen, maar dat staat nog niet vast. Zij heeft enkel zicht op een traject dat begint in oktober 2025, waarin wordt onderzocht of zij een vervolgopleiding gaat volgen en welke dit dan is. Daarnaast heeft zij aangegeven te solliciteren om aan het werk te komen. Niet is gesteld of gebleken dat zij eigen woonlasten heeft of dat zij, als zij weer inkomen uit werk (of een uitkering) heeft, niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Verzoekster heeft dan ook onvoldoende onderbouwd dat haar behoefte dermate is dat zij aanspraak zou kunnen maken op een som ineens. Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6752

Zaaknummer: 11414663 OV VERZ 24-6860 (E)

Rechters: Rouwen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kortgedingvordering van vereffenaar tot doorhalen hypotheek afgewezen omdat in bodemprocedure bestaan vorderingen moet worden vastgesteld.

In de nalatenschap van de in 2022 overleden erflater heeft de rechtbank in 2023 een vereffenaar/eiser benoemd. Tot de nalatenschap behoort een woning waarop ten gunste van BV X/gedaagde een recht van hypotheek is gevestigd voor de vorderingen van bedrijven die zijn opgehouden te bestaan dan wel in staat van faillissement zijn verklaard. In een eerder kort geding (ECLI:NL:RBROT:2024:3227) is, op vordering van eiser, BV X verboden de woning executoriaal te verkopen. In onderhavig kort geding stelt de vereffenaar dat de vorderingen waarvoor het hypotheekrecht is gevestigd zijn tenietgegaan, waardoor ook het hypotheekrecht niet meer bestaat. De vereffenaar vordert dat de inschrijving van het hypotheekrecht waardeloos wordt verklaard. De tegenvordering van BV X strekt ertoe dat zij als hypotheekhouder tot verkoop van de woning kan overgaan. De voorzieningenrechter wijst beide vorderingen af. In een bodemprocedure moet worden vastgesteld of de vorderingen van BV X, en daarmee het hypotheekrecht op de woning, nog bestaan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12862

Zaaknummer: C/10/705274 / KG ZA 25-842

Rechters: M. de Geus

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt samenstelling nalatenschap vast, maar komt niet toe aan vaststellen verdeling omdat waarde onroerend goed nog moet worden bepaald.

De vader van partijen is in juli 2023 overleden, de moeder drie maanden later. Vader en moeder hadden (spiegelbeeldige) testament op laten maken waarin zij elkaar en hun kinderen tot enige erfgenamen benoemden (voor gelijke delen) en de wettelijke verdeling van toepassing verklaarden. Eiseres en gedaagde sub 2 hebben de nalatenschappen beneficiair aanvaard, de andere drie gedaagden zuiver. Partijen zijn het niet eens geworden over de afwikkeling van de nalatenschappen. Een van de geschilpunten gaat over de toedeling van het ouderlijk huis van partijen. De rechtbank constateert dat de vorderingen niet alleen zien op de wijze van verdeling van de nalatenschap van erflaatster, maar ook op die van de vooroverleden vader van partijen. Niet in geschil is echter dat op de nalatenschap van vader de wettelijke verdeling van toepassing is. Dat betekent dat de nalatenschap van vader al is verdeeld, in die zin dat de goederen van vader bij zijn overlijden automatisch door moeder zijn verkregen en dat partijen toen een niet opeisbare vordering op moeder hebben gekregen (hun kindsdeel). Partijen maken dit onderscheid niet, maar behandelen de nalatenschappen qua samenstelling en omvang als ware het één nalatenschap. De rechtbank volgt hen en spreekt daarom over de nalatenschap en gaat voor de relevante peildata uit van de peildata die gelden voor de nalatenschap van erflaatster. Omdat geen volledige overeenstemming is bereikt over de wijze van verdeling van de nalatenschap stelt de rechtbank deze op de voet van artikel 3:185 BW vast. Voor de vaststelling van de samenstelling en de omvang van de bezittingen en schulden die bij de nalatenschap horen, geldt als peilmoment het tijdstip onmiddellijk na het overlijden van erflaatster en als de peildatum voor waarde vaststelling is de hoofdregel dat het moment van verdeling moet worden aangehouden. De rechtbank constateert verder dat partijen het niet met elkaar eens over welke bezittingen en schulden in de nalatenschap vallen zodat de rechtbank ook daar duidelijkheid over verschaft.

Vervolgens gaat de rechtbank in op de gevorderde aanpassing van de grafsteen. Eiseres vordert dat de rechtbank gedaagde sub 1 gelast om op eigen kosten de tekst op de grafsteen aan te passen conform de overgelegde optie 1. Zij stelt daartoe dat partijen hadden afgesproken dat

zij en gedaagde sub 4 de tekst mochten aanleveren en dat de andere gedaagden het lettertype zouden mogen kiezen. Volgens eiseres is echter zonder nader overleg gekozen voor een tekst van gedaagde sub 2. Omdat gedaagde sub 1 eigenaar is van de grafsteen en afgesproken was dat eiseres en gedaagde sub 4 de tekst mochten bepalen, dient gedaagde sub 1 de tekst op de grafsteen aan te passen. Gedaagde sub 1 stelt dat in het kader van de mediation is afgesproken dat iedereen een aandeel zou hebben in hoe de grafsteen eruit zou komen te zien. Omdat de mediation is mislukt, is deze afspraak komen te vervallen. Gedaagde sub 4 en eiseres hebben ongeveer een jaar de tijd gehad om een tekst aan te leveren, waarna hij de knoop heeft doorgehakt. Hoewel de rechtbank zich ervan bewust is dat de tekst op de grafsteen voor eiseres en gedaagde sub 4 belangrijk is, wordt de gevorderde aanpassing niet toegewezen. Gedaagde sub 1 mocht als rechthebbende de tekst van gedaagde sub 2 op de grafsteen laten zetten. Op grond van wat eiseres heeft gesteld en gedaagde sub 1 heeft aangevoerd, ziet de rechtbank niet dat gedaagde sub 1 kan worden verplicht om deze tekst aan te passen. De van eiseres gevorderde schadevergoeding wijst de rechtbank af. Dat eiseres het graf heeft vernield, blijkt nergens uit. De andere zaken die eiseres zou hebben vernield behoren tot de nalatenschap. Artikel 3:171 BW staat eraan in de weg dat een deelgenoot namens zichzelf betaling vordert van zijn aandeel in een vordering die tot de gemeenschap behoort. Deelgenoten zijn slechts gezamenlijk bevoegd om ten behoeve van de gemeenschap te procederen, tenzij een beheersregeling anders bepaalt. De gedaagden sub 1, 2 en 3 kunnen dus geen vordering tegen eiseres instellen die strekt tot betaling door eiseres aan de nalatenschap. In verband met de waardebepaling van de woning houdt de rechtbank iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:12539

Zaaknummer: C/15/360887 / HA ZA 25-26

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht stelt vast dat bij de uitvoering van een eerdere verdeling een perceel over het hoofd is gezien en dat het alsnog moet worden overgedragen.

Partijen zijn de kinderen en erfgenamen van erflater. Bij vonnis uit 2016/2017 is onder meer bepaald dat eisers een bedrag aan gedaagde zullen betalen en dat gedaagde afstand doet van haar aandeel in de nalatenschap van hun vader. Bij notariële akte van scheiding en deling van augustus 2019 is hieraan uitvoering gegeven. Eind 2023 hebben eisers kennis genomen van het feit dat gedaagde in de openbare registers is geregistreerd als mede-eigenaar van een perceel grond te Sint Maarten waarvan erflater via een legaat van zijn vooroverleden zus de eigendom heeft verkregen en dat dit perceel in 2012 bij notariële akte is toebedeeld aan alle kinderen van erflater, dus ook aan gedaagde. Het gerecht stelt vast dat partijen hebben bedoeld dat gedaagde ook afstand deed van het aandeel in het perceel en dat dit over hoofd is gezien. Het aandeel van gedaagde moet dan ook alsnog worden overgedragen/geleverd aan eisers.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 28-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:110

Zaaknummer: SXM202500775

Rechters: J.R. Veerman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter stelt dat geen van de partijen een dwangsom verschuldigd is hoewel de verdeling niet binnen de door de rechtbank bepaalde termijn is gepasseerd.

Eiseressen en gedaagden zijn erfgenamen in de nalatenschappen van hun ouders. In geschil is de verdeling van moeders nalatenschap met daartoe behorende boerderij en gronden. In een bodemprocedure heeft de rechtbank de nalatenschap verdeeld en partijen veroordeeld mee te werken aan de vastgestelde wijze van verdeling waarbij de boerderij diende te worden toegedeeld aan gedaagden en eiseressen een vordering wegens onderbedeling kregen. Verder heeft de rechtbank partijen veroordeeld om binnen één maand hieraan mee te werken, op straffe van een dwangsom en het vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard. De verdeling heeft niet binnen die maand plaatsgehad omdat de door eiseressen benaderde notarissen de akte niet wilden passeren zolang partijen niet tot overeenstemming zouden zijn gekomen, hetgeen nog niet het geval was omdat gedaagden hoger beroep hadden ingesteld. De notarissen menen dat het beroep moet zijn ingetrokken of een vaststellingsovereenkomst moet zijn gesloten vooraleer de akte gepasseerd zou kunnen worden. Gedaagden hebben dit geweigerd. Partijen stellen over en weer dat de dwangsom is verbeurd. Kort en goed stelt de voorzieningenrechter dat dit niet het geval is omdat het niet in de macht van eiseressen lag om het vonnis uit te voeren gezien het door gedaagden ingestelde beroep. En ten aanzien van de gedaagden meent de voorzieningenrechter dat het niet instemmen met de voorwaarden van de notarissen hen niet kan worden verweten omdat zij het recht hebben om in beroep te gaan.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10627

Zaaknummer: C/03/345098 / KG ZA 25-342

Rechters: E.C.M. Hurkens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

Op verzoek van de Staat wordt het Rijksvastgoedbedrijf (RVG) tot vereffenaar benoemd in een nalatenschap waarin het sinds 2021 het beheer voert. De gemeente heeft de nalatenschap bij het RVG aangemeld als vermoedelijk onbeheerde nalatenschap en blijktens het boedelregister is de nalatenschap niet onder voorrecht van boedelbeschrijving aanvaard. In de derde parenteel zijn 38 erfgenamen bekend en gezien het beschikbare saldo beschouwt de Staat het niet als doelmatig om hen aan te schrijven. In de nalatenschap is geen boedelnotaris aangewezen en geen executeur benoemd. De rechtbank oordeelt dat de Staat op grond van artikel 4:226 lid 4 BW belanghebbende is, dat er belang is bij de benoeming van een vereffenaar en dat van oproeping van de in artikel 4:206 BW genoemde personen kan worden afgezien.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:11654

Zaaknummer: C/15/368077 / HA RK 25-108

Rechters: M.A. Hoogkamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzetting)kwesties na overlijden van de huurder.

Het verzoek tot huurvoortzetting in ECLI:NL:RBAMS:2025:7046 is tijdig ingediend en de kantonrechter gaat ervan uit dat betrokkene eerst, toen zijn zus nog huurster van de woning was, bij haar heeft ingewoond en dat later zijn vader/overledene (door woningruil met de zus van betrokkene) huurder van de woning is geworden. Uit de inschrijving in het bevolkingsregister en overgelegde verklaringen blijkt dat betrokkene al lange tijd in de woning woont en alleen even uitgeschreven is geweest in verband met zijn schuldenproblematiek, hetgeen de kantonrechter niet onaannemelijk voorkomt. Er is weliswaar niet gespecificeerd aangetoond dat er een financiële verwevenheid bestond maar vast staat dat zowel betrokkene als zijn vader een laag inkomen had en dat betrokkene een grote schuld had. Het is daarom aannemelijk dat niet alle bijdragen aan de huishouding via bankoverschrijvingen zijn gegaan en dat er een gemeenschappelijke huishouding was die duurzaam was. Gelet op het feit dat er een bewindvoerder is, betrokkene zijn schulden aan het aflossen is en hij toeslagen ontvangt, is het aannemelijk dat hij voldoende financiële waarborg biedt voor een behoorlijke nakoming van de huur. Het verzoek wordt toegewezen.

In ECLI:NL:RBROT:2025:12629 huurden de inmiddels overleden ouders van verzoekster een woning waar eiseres tot haar 22^e heeft gewoond en zij is geruime tijd later – in 2020 – weer bij hen ingetrokken. Volgens de verhuurder is er geen sprake van een duurzame gemeenschappelijke huishouding en moet de huurvoortzetting worden afgewezen. De kantonrechter acht voldoende aannemelijk geworden dat eiseres en haar vader feitelijk daadwerkelijk samenleefden in de woning en niet alleen een woning deelden met elkaar. Het beeld dat op basis van de stellingen van eiseres en de door haar overgelegde verklaringen van vrienden naar voren komt, is dat zij in ieder geval veel samen deden (in de woning), rekening hielden met elkaar en voor elkaar zorgden. Gelet hierop acht de kantonrechter de wijze waarop de financiën in het kader van de huishouding geregeld werden van ondergeschikt belang, maar wel voldoende aannemelijk dat zij in ieder geval hun best deden om allebei te voorzien in de kosten van de gemeenschappelijke huishouding, waaronder de huur. Hier doet niet aan af dat de gezamenlijke rekening pas relatief laat geopend is. Uit de overgelegde verklaringen en het verloop van het leven van eiseres blijkt voldoende aannemelijk dat het feitelijk niet de bedoeling van eiseres of haar ouders is geweest dat zij na haar intrek bij haar

ouders in 2020 de woning weer zou verlaten of dat zij er rekening mee hielden dat beide ouders op korte termijn zouden komen te overlijden, waarmee de duurzaamheid voldoende vaststaat. Ook het inkomen van eiseres is meer dan voldoende om de huur te kunnen betalen zodat de kantonrechter bepaalt dat eiseres de huur mag voortzetten.

In ECLI:NL:RBGEL:2025:9031 huurden de inmiddels overleden ouders van gedaagde een woning van verhuurder. Gedaagde heeft zich op 29 april 2025 ingeschreven op het adres van de woning en verblijft daar sindsdien ook, zonder toestemming van de verhuurder. In kort geding vordert de verhuurder dat gedaagde veroordeeld wordt de woning te ontruimen. Gedaagde is niet verschenen zodat verstek wordt verleend. De vordering wordt toegewezen omdat gedaagde niet geldt als medehuurder (art. 7:268 lid 1 BW) en er van voortzetting op grond van artikel 7:268 lid 2 BW geen sprake kan zijn omdat hij ten tijde van het overlijden van zijn moeder niet zijn hoofdverblijf in de woning had. Interessant is verder dat de kantonrechter ter zitting aan de orde heeft gesteld dat de ontruiming van de gehele woning een verplichting is van de erfgenamen van moeder. Verhuurder heeft enkel gedaagde gedagvaard. Aangezien de verhuurder de erfgenamen heeft aangeschreven op het adres van de woning en hij enkel contact heeft gehad met gedaagde, acht de kantonrechter aannemelijk dat gedaagde heeft te gelden als erfgenaam. Teneinde executieproblemen te voorkomen en nu geen andere erfgenamen zich bij de verhuurder hebben gemeld, is de kantonrechter van oordeel dat gedaagde, mede in hoedanigheid van erfgenaam, gehouden is de gehele woning te ontruimen. De kantonrechter is van oordeel dat deze uitkomst recht doet aan de lastige positie van een verhuurder, die niet gemakkelijk kennis heeft van de personen die in een concrete zaak hebben te gelden als erfgenaam.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:7046

Zaaknummer: 11520515 CV EXPL 25-2547

Rechters: J.H.J. Evers

Wetsartikelen: